

Faking it

megjátszott szerelem

„ÖT CSILLAGOT érdemel,
és sok-sok szeretetet!”

– *Kathy Coopmans, bestsellerszerző*

fine
selection

K. BROMBERG

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

K. BROMBERG

Faking it

megjátszott szerelem

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

A szerelem váratlanul toppan be.
Ritkán bájos.
Gyakran mocskos.
Próbára teszi a jellemedet, a megalkuvásra való készségedet, és
kiderül, mennyire vagy önzetlen...
Vagy önző.
De ha a kedvesed elhagy,
És te hajlandó vagy harcolni érte...
Megéri kockáztatni, hogy össze fog törni a szíved.

– *Roarke*

Egy

Harlow

TESSÉK, OTT VAN. Te is ismered ezt a típust. Az a tahó, aki betolakszik a liftbe, ami már amúgy is tele van, így a tömeg kénytelen mozdulni, te meg ott hátul nekipréselődsz a lift falának. Az a fajta, aki elkezd jó hangosan telefonálni, hogy lehetőleg mindenki tudja, hogy ő is ott van, amit amúgy is lehetetlen nem észrevenni, hisz épp akkor lépett be huszonötödik utasként a huszonnégy személyes liftbe.

– Jól tetted, haver! – dörög a hangja a zsúfolt térben, mi pedig egy emberként igyekszünk némi helyet csinálni, miközben ő hevesen gesztikulál. – Persze, pajti, de nem volt hozzád való! Persze, mi... *Tudod*, de néha nem árt, ha van agyuk is. – Mély, öblös nevetés. – Neked arról fogalmad sincs! De egyébként igen... Humbug az egész. Senki nem gondolhatja komolyan, hogy akivel egy ilyen oldalon ismerkedik meg, az bármi többet akar a szexnél... A komoly kapcsolatot azonnal elfelejtheted, amint jobbra húzol, vagy balra, vagy mittudomén merre kell ott húzni.

A szememet forgatom, és látom, hogy mások is kényelmetlenül feszengenek. A fickó tarkójába fúrom a tekintetem. Amikor egy vilanásnyi időre oldalra fordítja a fejét, megpillantom sötét szempilláit és borostás arcát.

Az ausztrál akcentusa miatt elhallgatnám napestig, de a mondani-valója hallatán legszívesebben bedugnám a fülem.

Elegem van a pöcsökből. Mármint nem szó szerint – a pöcsöknek nagyon is megvan a maguk helye az életben –, csak az ilyen tahó pöcsökből. Azokból, akik túl menőnek tartják magukat mindenhez. Azokból, akik elvárják tőled, hogy elmenj velük randizni, csak mert előreengednek az ajtóban... Na, mindegy, ilyesmi úgyszem történik manapság. Már kihalt a lovagiasság a pasikból.

Ez a pasi uralja a terepet. Kicsit sem érdekli, hogy más is van rajta kívül a liftben, de ha mégis, csak azt akarja, hogy mindenki tudja róla, hogy mekkora király, miközben pedig valószínűleg még mindig az anyukájával él.

Úgy tűnik, túl sok férfi él így manapság.

Ja, egyébként Harlow Nicks vagyok, egy modell, aki csak próbálja megtalálni a helyét ebben a nagy és csúnya világban.

Így kezdődik hát a történetem. A többit olvasd el te!

Kettő

Harlow

— **A** FRANCBA! — A PAPIRJAIMRA PILLANTOK, és rajta az elmosódott tintafoltra, ahová az állásinterjú helyszínét írtam fel. Összehúzott szemmel igyekszem kisilabizálni a szobaszámot: 313 vagy 318.

Tizenhárom. Legyen tizenhárom.

Vagy inkább tizennyolc?

Nagy levegőt veszek, és a 313-as iroda ajtónyitó gombjára teszem a kezem, épp akkor, amikor kinyílik az ajtó.

— Megjöttél végre! Helyes.

Amikor felnézek, riadtan látom magam előtt az arrogáns ausztrál fickót a liftből, aki láthatóan türelmetlen és hallhatóan ingerült.

— Igen, szia! Azért jöttem, hogy...

— Elkéstél! Foltost már vagy fél órája el kellett volna vinni sétálni.

A pontosságodért fizetlek!

— Várjunk csak, én nem azért...

Azzal, mielőtt felocsúdhatnék, máris egy póráz nyom a kezembe, és egy nagyon izgatott buldog tereli el a figyelmemet. Egy horkantással már neki is lódul ott a folyosón, mielőtt egyáltalán szorosra foghatnám a pórázát.

Minden szempontból felkészületlenül ér a dolog – az ajtót becsapták az orrom előtt, és a kutya már boldogan lohol a folyosón –, úgyhogy beletelik egy másodpercbe, amíg összeszedem magam. Ösztönösen a kutya után eredek. Nem hagyhatom, hogy elfusson.

– Foltos! – ripakodom rá dühösen suttogva, miközben magas sarkúban tipegve igyekszem utolérni. *Foltos?* Milyen hülye név ez?

Mindentől függetlenül tovább üldözöm a kutyát. Nem azért, mert ezt szeretném, hanem mert ez így helyes, függetlenül attól, hogy a jószág gazdája összekevert a kutyasétáltatójával.

Egy örökkévalóságig tart, mire sarokba szorítom azt a cuki kis nyavalyást. Lelkesen horkant, és csóválja a farkát, és olyan elragadó és egyben ronda képe van, amelyet még nem láttam.

Ekkor azonban a kutya nagy lendülettel elinal előlem.

Minden lélekjelenlétemre szükségem van, hogy ne bukjak orra, amikor a cipőm sarka beleakad a szőnyegbe. Meghallom a recsegnést. Minden magas sarkút viselő nő ismeri ezt a hangot, és még azelőtt összerezzen a hallatán, mielőtt lenézne a földre, a hang forrásának irányába.

Kitört.

Kitört a cipőm sarka.

És állásinterjúra kell mennem.

Felveszem a lifegő sarkú cipőmet a földről, és megkísérlem visszailleszteni a helyére – a maradék ragasztó és néhány tűzőgépkapocs tartja még, de hajszál híján teljesen leszakadt –, de anélkül hogy ránehezednék, tudom, hogy teljesen kiszakadna a helyéből, ha megpróbálnám.

Naná, hogy ez velem történik meg!

Nem is kéne meglepődnöm rajta.

Leveszem a rossz cipőt, és eldöntöm magamban, hogy tudok lábujjhegyen tipegni és úgy csinálni, mintha nem lenne semmi baja a cipőmnek, amikor majd sor kerül az állásinterjúra. Fogcsikorgatva, kezemben a pórázzal, összeszoruló gyomorral az órára pillantok, de az átkozott kutyát csak nem bírom rábírní, hogy megmozduljon. Beletelik néhány percbre, mire a csökönýös döögöt, ezt a Foltost végül ráveszem, hogy elinduljon. Kellő hízelgés után visszasántikálok az irodához.

Az iroda előtere, ahová belépek, teljesen üres. Minden csupa egyenes vonal és sötét fabútor. Jobb kéz felől egy irodahelyiség van, ahol láthatóan szoktak ülni, de most üres, aztán ott van a sarokban a kutya ágya bal kéz felől, két fotel között. Foltos, aki otthon érzi magát ebben a közegben, odakocog a fekvőhelyhez, és elhelyezkedik rajta.

– Elnézést! – szólalok meg ekkor, amikor nevetés harsan fel az előttem lévő, félig becsukott ajtó mögöl.

– Jó volt. Kiváló volt a csaj. A francba, még az is lehet, hogy visszamegyek, és kérek még repetát! – mondja nevetve az Arrogáns Ausztrál, amivel ki is érdemli azt a gúnynevet, amit ráakasztottam.

– Sose repetázz! Elkényelmesednek tőle, és aztán csak a baj lesz velük – mondja egy mély, akcentus nélküli hang, mintha egy konferencia hangszórójából jönne.

– Te aztán jó nagy gyökér vagy!

– Volt kitől tanulnom.

– Na, ide figyelj – mondja az Arrogáns Ausztrál –, akárhogy is csűrjük-csavarjuk, úgy kell csinálnom, mintha már minden létező lehetőséget kipróbáltam volna.

– Úgy érted, azt kell játszanod, mintha ezen a szaron keresztül talált volna rád a szerelem? – kérdezi nevetve az ausztrál beszélgetőtársa.

– Jack, tudod, hogy szeretlek, te vagy a legjobb barátom, de legalább csinálj úgy, mintha képes lennél a gatyádban tartani a farkadat, különben tönkre fogod vágni nekem ezt az egészet!

– Még te beszélsz?! – mondja erre Jack, én meg egyik lábamról a másikra helyezem a súlyom, mert hirtelen nagyon kényelmetlenül érzem magam, ahogy ezt a beszélgetést hallgatom. – Hiszen ezüsttálcán szolgálod fel a legjobb csajokat, és még csak bele sem kóstolhatok?

– Egy szerveren vannak, egy adatbázisban, nem ezüsttálcán. És ez egy társkereső oldal, nem egy escortszolgálat. Most egyezzünk meg abban, hogy nem fogjuk így nevezni, amikor Robert is becsatlakozik a hívásba.

– Elrontod az örömeimet, Zane. – *Az Arrogáns Ausztrálnak neve is van.* – Azt akarod mondani, hogy te nem élvezed a munkád gyümölcseit?

– De a gyümölcsöket jobb, ha módjával és diszkréten élvezzük, nem igaz? És különben is... milyen szerelem? Ugyan már! Elvégre rólam beszélünk. – *Igazi főnyereménynek tűnik a pasi. Pont ilyennek képzeltem, amikor megláttam a liftben.* – Nézd, Jack, szükségem van Robert befektetésére. Nem is annyira a pénzére, tőkém nekem is van, de a kapcsolatai nagyon jól jönneek, hogy beindítsam ezt a vállalkozást. Hatalmas tapasztalata van már ilyesmiben, sikeresen beindított már több más, nagy társkereső oldalt is, úgyhogy nekem pont rá van szükségem. Mindamellettt már mondta, mennyire tetszik neki a weboldal, és milyen nagy tervei vannak azzal kapcsolatban, hogy lehetne már azt az induláskor ismertté tenni. Ezt nem szűrhatjuk el.

– Akkor ne szúrd el! – nevet gúnyosan Jack, és hallom Zane sóhajából, hogy most igazán nem ezt akarja hallani a barátjától.

– Nem tervezem. – Megcsikordul egy szék. Becsukódik egy szekrényajtó. Kukkolónak érzem magam. Menjek el, anélkül, hogy szólnék, hogy visszahoztam a kutyáját? Vagy inkább várjak?

– Most teljesen komolyan, Robert örülten szerelmes a szerelembe. Tavaly vesztette el a feleségét, akivel hatvan évig voltak házasságok. Rákos volt az asszony. Olyan életük volt, mint egy tündérmese. Még a középiskolában szerettek egymásba. Tökéletes volt a házasságuk.

– Szóval nem a mi fajtánk? – kérdezi Jack, mire egyszerre felnevetnek.

– Nem... Szar dolog a szerelem.

– Mondja ezt az, aki szerelmes saját magába.

Fején találtad a szöveget!

– Seggfej.

– Gyökér – válaszolja a másik, mintha mindez egy teljesen normális beszélgetés része lenne.

– Tegyéél meg nekem egy szívességet, Jacko! – mondja Zane, komolyra fordítva a szót.

– Bármit.

– Szeretném, ha ez összejönne. Nem is tudod, mennyire. Bemutattál minket egymásnak. Azóta vért izzadok, hogy bebizonyítsam Robertnek, hogy ez a tökéletes cég, amit fel kellene karolnia. Még azt is megígértem neki, hogy ötre szűkítem a szóvivői pozícióra jelentkezők körét, hogy segíthessen a döntésben a pénteki partin.

– Micsoda kemény meló lehet! Minden szempontból leellenőrzöd a lányok teljesítményét? – kérdezi Jack.

Zane kuncogása visszaverődik a falakról, és a hallatán a szememet forgatom. Imádni való ez a férfivirtus.

– Nem, nincs ellenőrzés. És fogdosás sincs. Tartsd magadon a nadrágodat, és ne szúrd ezt el nekem! Robert már így is célozgatott rá, hogy szerinte nem vagyok elég elkötelezett a cég vezetése iránt. Be akarom bizonyítani neki, hogy igenis az vagyok.

– Jó, jó, megértettem.

Eleget hallottam. Ami pedig még rosszabb, elvesztettem az időérzékemet is, annyira elmerültem itt ennek a két seggfejnek a beszélgetésében.

Ekkor leesik. Tényleg, mióta álldogálok itt? Mennyi időt vesztettem arra, hogy hallgatom, ahogy ezek itt egymás egóját hizlalják? Amikor az órámra nézek, kiborulok.

Az interjú!

Elillan minden olyan gondolatom Zane-nel kapcsolatban, hogy minden nő, aki belebotlik, csak azért van ott, hogy lesse minden kívánságát... És most már csak az üres bankszámlámra és a 318-as irodában rám váró állásinterjúra tudok gondolni.

A rosseb egye meg!

Hangos koppanással az asztalra ejtem a kutya nyakörvét, és kirohanok az irodából, majd amennyire tudom, lesimítom a ruhámat, és lesöpröm róla az összes látható kutyanyálat és szőrt.

Kifulladva nyomom vissza a helyére a cipőm letört sarkát, és billegve rontok be a 318-as iroda ajtaján, ahol odatámolygok a recepció pultjához.

– Jó napot kívánok, Harlow Nicks vagyok. A személyi asszisztensi pozícióra jelentkeztem, és tizenegykor lett volna az interjúm, mégpedig... – Ezelős módjára turkálók a táskámban, hogy megtaláljam a kinyomtatott e-mailt, rajta az interjúztató személy nevével. Tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy egy holdkórosnak tűnök, akit fordított esetben én sem vennék fel. Leeresztem a kezem, és a tőlem

telhető legőszintébb mosollyal így folytatom: – Elnézést kérek! Bizonyára elejtettem a papírt a liftben. Tizenegyre volt megbeszélve egy bizonyos...

– Öt perccel múlt tizenegy! – vonja fel a szemöldökét a recepciós, de úgy, hogy értsem: megorrolt rám. – Szigorúan követjük azt az elvet, hogy ha valaki nem képes megérkezni a megbeszélte időre egy interjúra, akkor semmiképp nem érdemli meg az állást, amire jelentkezett. Számunkra elengedhetetlenül fontos a pontosság!

Reményvesztetten, könnyekkel a szemem sarkában ránézek, de igyekszem uralkodni magamon, és veszek egy nagy levegőt:

– Megértem – válaszolom olyan nyugodtan, ahogy csak tudom, majd szünetet tartok, hogy a letört sarkamra helyezzem a súlyomat. – Segítenem kellett valakinek a folyosón megkeresni a kuttyáját. Eltartott egy ideig. Az, hogy most elkéstem, nem jelenti azt, hogy pontatlan vagyok, higgye el! – Utálom, hogy könnyörgő a hangom, de sajnos tényleg könnyörgök.

– Nem teszünk kivételt senkivel!

– De nekem nagyon kell ez a munka! – mondom esdekelve, minden büszkeségemet félretéve.

– Erre akkor kellett volna gondolnia, amikor olyan helyzetbe hozta magát, hogy elkésett.

Elborítják a könnyek a szememet, miközben ezt a hidegszívű nőt nézem, ő pedig szenvtelenül visszafordul a számítógépéhez, és tovább ír, mintha ott sem lennék. Magamban tombolok, hogy egyre csak gyűlnek a befizetetlen számláim, és mostanában teljesen elpártolt tőlem a szerencse.

Még ott állok pár másodpercig, mintha azt várnám, hogy a nő meggondolja magát, pedig tudom, hogy nem fogja, aztán kilépek az iroda ajtaján. Le vagyok törve, mert mostanában folyton ilyesmi

történik velem, és dühös vagyok, mert én csak jót akartam azzal, hogy segíték a kutyával. Leveszem a cipőmet. Állok a hatodik emeleti folyosón, és reményvesztetten a szemem sarkába nyomom az ujjamat, hogy ne eredjenek el a könnyeim.

Azonnal eszembe jut a nagy halom számla az asztalomon, a bankszámlám és annak vészesen csökkenő egyenlege, amit pedig olyan szépen feltöltött az előző modellmunka, hogy biztos voltam benne, hogy ki fog tartani a következőig... De nem volt következő. Az ügynököm állította, hogy ez a Victoria's Secret katalógus-fotózás egy karrier kezdete lesz, a valóságban viszont nem jutottam sehova.

Nagyon nagy szükségem lett volna erre a munkára!

Elkeseredetten küzdök a könnyeimmel, a tehetetlenség elkeserítő érzésével, és azzal a gondolattal, hogy talán fel kell adnom ezt az álmomat.

Három

Harlow

— **H**ÁT ITT VAGY!
Nem más, mint az Arrogáns Ausztrál ránt ki ezzel a mondattal az önsajnálát mocsarából, pedig pont ő volt az oka, hogy belekerültem.

— *Már megint te vagy az!* – mondom fogcsikorgatva, minden mérget beleadva, és azzal a lendülettel rámutatok, és hozzávágom a cipőmet.

— Én? – kérdezi, ahogy elindul felém nagy léptekkel a folyosón, és a szeme zöldje lángol az indulattól. – Miféle kutyasétáltató vagy te? Foltos összehugyozta az irodát! Kivitted egyáltalán a házból? Vagy túlságosan lefoglalt, hogy a Snapchatre posztolgass magadról képeket, és elfelejtetted az egyetlen teendődet? De most már mindegy. Ki vagy rúgva.

— *Kirúgva?* – rikoltok rá, rá sem hederítve, milyen munka folyik a csinos kis irodákban körülöttünk. – *Kirúgva?* Milyen érzés megnyerni „Az év legarrogánsabb seggfeje” díjat?

– Arrogáns? Miért én vagyok az arrogáns, amikor te cseszted el?

– Én nem csesztem el semmit! Nem én vagyok, aki elviszi sétálni a kutyádat! Nem vagyok neked senki! Az igazi kutyasétáltató valószínűleg kilépett, ahogy én is tettem volna, ha egy hozzád hasonló seggfejnek kellett volna dolgoznom! Te mindig azt feltételezed, hogy a nők csak arra várnak, hogy füttyents nekik? – Odalépek elé, és morogva folytatom: – Hadd áruljak el valamit, *Zane*, senki sem szereti az olyanokat, mint te!

A kuncogásával vitatkozik velem.

– De igen. – Utálok, hogy a pimasz mosolya ugyanolyan vonzó, mint a hangszíne.

– Nem, senki nem szereti az ilyeneket. Nem csoda, hogy a szerelmi életed egy nagy nulla!

– Ki mondta, hogy a szerelmi életem egy nagy nulla? – kérdez vissza, amivel rádöbrent, hogy elárultam magam, és tudja, hogy hallgatództam.

– Ó, jaj! – dobom az égnek a kezemet. – Csak nehogy az a hatalmas egód véletlenül megsérüljön!

– Csak irigy vagy.

– Aligha! – felelem, gúnyosan horkantva.

– Különbösen is, a szerelem csak egy hülye érzelm, amit azért találtak ki, hogy lehessen valami címkét aggatni az emberi kapcsolatokra.

– Ez csak akkor igaz, ha az ember egy olyan barommal van, mint te! *Zane* oldalra biccenti a fejét, és keresztbe fonja a karját a mellkasán.

– Valóban? – kérdezi, és a hitetlenkedő, derűs félmosolyból széles vigyorra húzódik a szája.

– Igen – bólintok, hogy ezzel is hangsúlyozzam a mondandómat, de nagyon idegesít, hogy ilyen jól szórakozik a dühömön.

– Kérlek, folytasd! Szeretném hallani az okfejtésedet!

Tudom, hogy ott kéne hagynom, és felfogom, hogy szó szerint lenéz rám, ahogy beszél, mert így, hogy mezítláb vagyok, kábé tíz centivel magasabb nálam. Hátat kéne fordítanom neki, és mezítláb elvonulni, végigmenni a folyosón és eltűnni a liftben, mert az hét-szentség, hogy nem érdeklí a véleményem. Egy fikarcnyit sem.

De nem tudom távozásra bírni magam.

Van benne valami – az öntelt vigyor a képén, ahogy a telefonon beszélt, a tény, hogy milyen átkozottul jóképű, pedig ki nem állhatom –, ami maradásra bír, és arra készíttet, hogy befejezzem a monológomat.

– Az okfejtésemet? Mit szólsz ahhoz, hogy szerintem sokkal nagyobb szerűbbnek hiszed magad, mint amilyen a valóságban vagy? – Puffogva csípőre teszem a kezem, amitől a táskám lecsúszik a vállamról, és így persze nem keménynek tűnök, hanem egy idiótának, miközben a táska pántja az alkaromra tekeredik, a táska pedig már szinte a földet súrolja.

– Mondja ezt a mezítlábas nő, aki a cipőjével dobál!

– A te kutyád miatt tört le a cipőm sarka! – mordulok rá válaszul, a fogaim között szűrve a szavakat. – Helyesebben, miattad, mert anynyi együttérzés sem volt benned, hogy vedd a fáradságot, és emberi lényként bánj velem.

– Az én hibám, hogy letört a cipőd sarka? – kérdezi nevetve. – Kihagytam volna azt a részt, ahol elmagyarázod, hogy a te cipőválasztási szokásaid és az én szerelemről alkotott véleményem hogy függenek össze?

– Igen! – vágom rá fintorogva. – Mert végső soron mindennek az az oka, hogy olyan nagy véleménnyel vagy saját magadról!

– Érdekes, a volt barátnőm is ezt mondta.

– Ezen oknál fogva nem a barátnőd többé.

– Ezen oknál fogva? – kérdezi, csúfondáros vigyorral.

– Igen, ezen oknál fogva! – Egy lépést teszek felé. – Nem az ausztrál vadonban vagy. Itt nem kell krokodilokkal birkóznod, Dundee, úgyhogy...

– Tényleg nem?

– Tényleg! Úgyhogy ne viselkedj úgy, mintha nem tudnád, mi az a jó modor! A nők jó modorú férfiakat érdemelnek. És azt, hogy tiszteljék őket. Megérdemlik, hogy...

A nevetése a torkomra forrasztja a szót, miközben egy nő megy el mellettünk a folyosón. Találkozik a pillantásuk, és Zane egy olyan mosolyt villant rá, amivel egyértelművé teszi, hogy legszívesebben mit csinálna a vele. Nehezen viselem a látványt, hogy a nő szinte nekimegy a falnak, úgy leköti a flörtölés ezzel a pasival.

– Most csak viccelsz, ugye? Épp ezzel bizonyítod, hogy az én szempontomból igazam volt! – förmedek rá.

– Igen, a *te* szempontodból. Ne haragudj, de mi is volt az, mert időközben nagyon kellett figyelnem valami másra az *én* szempontból. – Megcsóválja a fejét, és még egyszer rámosolyog a nőre.

– Hogy a nők nem szeretik az ilyen nőcsábászokat! – felelem fogcsikorgatva.

– Ezzel nem értek egyet.

– Ezen kívül pedig...

– Nagyon szexi vagy, amikor határozószókat használsz.

Általában nevetnék egy ilyen poénon, de most érzem, hogy én vagyok a poén tárgya – én és az indulatos természetem, amin nem tudok uralkodni –, és minden erőmre szükségem van, hogy ne emeljem fel a hangomat.

– Ne legyél paraszt!

– Meglepődtél, hogy tudom, mi az a határozószó?

– Ne csak magaddal foglalkozz!

– Miért ne? Szeretem magamat. – Közelebb lép, és a fülem mögé simít egy hajtincset, ami teljesen váratlanul ér. Vissza akarok vágni neki valamivel, de a szavaim megint a torkomra forrnak, és pislogva igyekszem kitalálni, hogy miért csinálta ezt. Miért tesz ilyesmit valakivel, aki épp őt szapulja? – És tudom, hogy neked is tetszem. – Mély, búgó hangja ugyanazt az üzenetet hordozza, amit az előbb erre járó nőnek küldött a pillantásával.

Ellépek tőle, és megrázom a fejem. Elpirulok, pedig nem kellene.

– Nem, ez nem igaz. Sőt, szerintem Foltos sem szeret! A kutyád cuki és jó modorú, te viszont... – Végigmérem, majd így folytatom: – Te vagy itt az igazi kutya.

Villámgyorsan széles vigyorra húzza a száját.

– Befejezted?

– Nem! – válaszolom, miközben valami csattanós válaszon töröm a fejem, a siker minden reménye nélkül.

– Akkor kérlek, ne zavartasd magad, folytasd...

– Zane!

Megriadok a hang hallatán, majd a hang tulajdonosa, egy hölgy dugja ki a fejét az iroda ajtaján. A haja hátrafésülve, és szemüveget visel.

– Tessék! – szól oda az ausztrál, de nem veszi le rólam a szemét.

– Robert keres telefonon – mondja.

– Rendben, máris ott vagyok! – Zane megvárja, hogy a nő becsukja az ajtót, majd megszólal. – Köszönöm, hogy visszaültettél az iskolapadba, de most sajnos vége az órának. – Egy lépést hátrál, az arcán az a bizonyos mosoly teljes pompájával ragyog. – Vigyázz, hová lépsz, amikor elmész! Úgy hallottam, hogy könnyen letörheti az ember a cipője sarkát... Minden jót!

– Ó, hogy te mekkora seggfej vagy! – mordulok rá összeszorított foggal, és minden észszerűséget diktáló ösztönöm ellenére hozzávágom a cipőimet. Egyiket a másik után.

Zane nevetve elkapja mindkét cipőt, amivel csak még jobban feldühít.

És mielőtt bármi egyebet mondhatnék, rám kacsint, de olyan vigyorral a káprázatos arcán, amit szívesen letörölnék róla, majd sarkon fordul, és elindul a folyosón. A cipőimmel a kezében.

Nézem, és kieresztek egy nagy sóhajt, amikor rájövök, hogy nem lett volna szabad engednem az indulataimnak és hozzávágnom a cipőmet. Most kénytelen leszek mezítláb elmenni az autómig a Los Angeles-i hőségben, de azt is biztosan tudom, hogy bármennyire is ez a kedvenc pár cipőm, nem fogom megadni Zane-nek azt az örömet, hogy visszakérem.

Inkább az irodája ajtaját bámulom még pár pillanatig, és magamat szidom, amiért ilyen meggondolatlan voltam. Rá viszont még dühösebb vagyok, hogy kihozta belőlem ezt a viselkedést.

Nagyot sóhajtok, és tudomásul veszem, hogy semmit nem tettem jóvá ma – sem azzal, hogy leüvöltöttem a fejét, sem azzal, hogy hozzávágtam a cipőmet –, de isteni jólesett megmondani neki, amit gondolok!

Négy

Zane

TUDOM, TUDOM, BIZTOS arra gondolsz, mekkora paraszt vagyok. Eh! Lehet, hogy néha egy hímrinygó benyomását keltem. Lehet, hogy időnként nem is tudom kifejezni magam rendesen, mert nem a megfelelő testrésszel gondolkodom. És az is lehet, hogy olyan vagyok, mint minden férfi, csak te most első kézből származó információkat szerzel, mert itt vagy a fejemben.

Mi *mind* így beszélünk. Helyesebben, mind így *gondolkozunk*. Ez egyfajta férfi kódnyelv. Minden cselekedetünkkel valami láthatatlan – illetve ebben az esetben nagyon is valóságos – versenyben veszünk részt. Valami vérre menő pöcsméretezésben. És ha esetleg kételkednél, én szoktam nyerni. Mindig. Ugyanakkor mit számít, hogy kinek mekkora? (Hadd lőjem le a poént: nagyon is számít!)

Mindenesetre, gondolhatsz rólam, amit csak akarsz, én nem vagyok rossz ember. Szeretem a nőket. Nagyon is. És nagyon sok nő tetszik. Ez talán olyan nagy bűn?

De van egy, akit nem tudtam kiverni a fejből az elmúlt néhány napban, és pusztuljak el, ha tudom, mihez kezdjek vele.

Ő az, aki ott áll épp, az utca túloldalán, annak a kétszintes, barna háznak az udvarán, aminek egy Explorer áll a kocsibejáróján. Az a csokibarna hajú lány, a fején feltornyozott hajjal, kilométer hosszú lábakkal és olyan dudákkal, hogy a legszívesebben felakasztanám rá a... kabátomat.

Ugyan már, ne forgasd a szemed! Ez elmés poén volt. Durva, de elmés. Ahogy mondtam, ez egy férfi kódnyelv.

Pokolian jó látvány, az biztos... De az a szenvedélyesen tüzes természet az, amit nem tudok kiverni a fejből.

Soha nem beszélt még így velem egyetlen nő sem. A nők általában engedelmesek velem szemben. A kedvemben akarnak járni, és el akarják nyerni a rokonszenvedésemet. Egy biztos, ez a nő nem akart semmi ilyesmit.

Ha képes volt ilyen szenvedélyesen rám támadni, csak elképzelni tudom, milyen szenvedélyes lehet *más* területeken.

Igen, látom, hogy forogtad a szemed. De abba hagyod, mihelyst bevetem a vonzerőmet. Reméljük, hogy ő is így tesz.

Itt kezdődik a történetem... Szorítsatok, hogy ki tudjam ismerni ezt a lányt, mert... Nézzünk szembe a ténnyel: férfi vagyok, ezért minden segítség jól jön.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

öt

Zane

LENÉZEK A KEZEMBEN TARTOTT gáz- és villanyszámlára, a lap tetején a nagy, vörös „Fizetési felszólítás” felirattal.

– Ki vagy te, Harlow Nicks? – kérdezem, magamban dörmögve, dühösen, hogy itt vagyok. Hogy itt ülök az utca túloldalán, és mint valami kukkoló, azt nézem, ahogy ő a kutyájával játszik.

De rohadjak meg, egyre csak erre a nőre tudok gondolni!

Modellkedik. Helyesebben, modellkedett korábban. Egy gyors Google-keresés, és a fellelt képek tömege erről tanúskodott. A fehérnemű a gyengém, és igen, ő átkozottul jól mutat bennük.

Ezért vagyok itt? Hogy még egyszer megnézzem magamnak, és felfedezzem, amit nem vettem észre először a dühének az álarca mögött? Mert az halálbiztos, hogy nem a befizetetlen számlát akarom visszahozni, amit véletlenül az irodámban hagyott, összehajtva, a ki nyomtatott e-maillal együtt, ami egy állásinterjúról szólt, amit az egyik, az enyémhez közeli irodában tartottak.